

at en ung Lærer er dimitteret i 21 Aars Alderen og faar 2 Aars Skolevirksomhed umiddelbart derefter, vilde han allerede i 23 Aars Alderen være kvalificeret til at faa Første- eller Enelærerembede, hvis ikke netop Fordringen om det fyldte 25de Aar stod i Loven. Nu er det ganske rigtigt, at denne Nedsættelse fra 4 til 2 Aar ikke er foretagen særlig af Hensyn til Lærerne, men, som Ministeren rigtig gjorde opmærksom paa, særlig af Hensyn til Skolen som saadan, idet det havde vist sig, at Fordringen var alt for stor, og at man ikke kunde skaffe de nødvendige Lærerkrafter. Men Vedtagelsen af denne Bestemmelse vil alligevel komme til at virke som en Indrømmelse lige over for Lærerne. Det forekommer mig da at være ret rimeligt og naturligt, da man nu er kommen ind paa Ændringernes og Indrømmelsernes Skraaplan, at man saa ogsaa tog Skridtet fuldt ud og gennemførte den Ændring, som jeg i Virkeligheden betragter som en nødvendig og naturlig Konsekvens af at nedsætte de 4 Aar til 2, nemlig at nedsætte 25 Aar til 23 Aar eller rettere sagt helt stryge Fordringen om 25 Aars Alderen. For naar man sætter 23 Aars Alderen, er det ensbetydende med, at det bliver strøget. Thi ifølge andre Omstændigheder kunne Lærerne ikke blive kvalificerede til at faa Ansættelse som Første- og Enelærere inden det fyldte 23de Aar. Hvis den Fordring om, at Læreren skal være fyldt 25 Aar, blot havde gjaldt Førstelærerembeder, og Enelærerembeder havde været holdte uden for, vilde jeg rimeligvis have haft mindre at indvende imod den, og jeg vilde mulig slet ikke have taget Ordet ved denne Sags Behandling for at gøre Henstilling om at tage denne Sag under velvillig Overvejelse, men Fordringen gælder baade Første- og Enelærerembeder, og navnlig for de sidstes Vedkommende forekommer det mig urimeligt at bibeholde denne Fordring. Forholdet er jo det, navnlig i de Egne af Jylland, hvor Befolkningen bor temmelig spredt, at Skoleforholdene ere ordnede paa den Maade, at der af Hensyn til den spredte Bebyggelse og de store Afstande er oprettet en Mængde smaa Enelærerembeder omkring i Kommunerne. Det forekommer mig ret ubilligt og lidet hensigtsmæssigt fra Kommunens og Skolens Synspunkt, at en Lærer, som i øvrigt er kvalificeret i enhver Henseende, ikke skulde kunne faa fast Ansættelse i et saadant mindre Enelærerembede, inden han er fyldt 25 Aar, og jeg maa tilstaa, at jeg har hverken under denne

Forhandling og ej heller under Skolelovens Behandling i 1899 — jeg har selvfølgelig ikke haft Lejlighed til at overvære den, men jeg har fulgt Forhandlingerne paa Afstand — fundet nogen fornøftmæssig Begrundelse af den Fordring om, at Læreren skal have fyldt 25 Aar, inden han kan faa fast Ansættelse som Første- eller Enelærer. Jeg vil derfor gerne tillade mig til Slutning at henstille til det Udvalg, som faar det videre Arbejde med denne Sag, og ogsaa til den højtærede Kultusminister at tage den Tanke, som jeg her har fremsat, Tanken om helt at stryge Fordringen om nogen bestemt Alder som Betingelse for fast Ansættelse som Første- eller Enelærer, under velvillig Overvejelse.

N. C. Jensen: Det er kun nogle korte Bemærkninger i Anledning af den højtærede Kultusministers Udtalelser i Gaar, jeg ønsker at gøre, foranlediget ved Udtalelser, der forleden Dag fremkom fra det ærede Medlem for Assens (Berntsen).

Først ønsker jeg at udtale mig i Anledning af Forslaget i § 2 sidste Stykke, der gaar ud paa, at med Hensyn til Anskaffelse af Lærebøger til mindre bemidlede i Kommunen, skal Appelinstansen henlægges ikke til Amtsskoleraadet men til Skoledirektionen. Den højtærede Ministers Grunde for at gaa denne Vej, var ikke overbevisende for mig, der mener, at man skal være noget varsom med at give de kommunale Raad en ny overordnet. Disse Raad have ogsaa med Hensyn til disse Spørgsmaal virket paa bedste Maade under de nuværende Forhold og jeg tror ikke, de vilde sætte Pris paa at faa en ny overordnet. Det eneste Argument, den højtærede Minister fremførte for sit Forslag, var dette, at det vilde tage for lang Tid, dersom Amtsskoleraadene skulde afgøre Spørgsmaalene, thi de samledes kun 3 eller 4 Gange aarlig, og man vilde saa henvise disse Smaasager til et Udvalg. Hertil er at bemærke, at heller ikke Skoledirektionernes Svar gaa med Iltofsart, man har mangan Gang maatte vente paa Svar i ret Smaasager $\frac{1}{4}$ Aar og derover. Altsaa den højtærede Ministers Argumentation var ikke absolut overbevisende paa dette Punkt. Jeg tror, det vil være et Skraaplan, man her kommer ind paa. Man begynder ganske smaat, hvor det ikke drejer sig om særlig store Afgørelser, at give de kommunale Raad en overordnet, som de ikke tidligere have haft, til at afgøre saadanne Spørgsmaal. Jeg vil derfor meget hen-